

ОФІЦІЙНА ПРОГРАМА МАТЧУ

ДИНАМО • ЕПІЦЕНТР

14 ВЕРЕСНЯ • 15:30

Київ. Стадіон «Динамо» ім. В. Лобановського

àbank

new balance

GGBET
ТИТУЛЬНИЙ СПОНСОР

БРСМ

ОКСФОРД
МЕДІКАЛ

Hisense

моршинська

 A-IT

Допомогаємо.
Донатимо.
Дякуємо!!!

Інтриги понеділка

Кажуть, що понеділок – день важкий. Сьогоднішні суперники по матчу завершального дня 6-го туру УПЛ прагнуть довести це один одному.

Перед початком вітчизняного футбольного вікенду «Епіцентр» і «Динамо» розташовувалися поруч у турнірній таблиці. Тиждень тому синхронно завершили «сухим» миром чергові поєдинки першості, а за тим – вирішили питання виходу до наступного раунду Кубка України.

Наставники обох команд у гостьових кубкових зустрічах із представниками Другої ліги вдалися до значних кадрових змін – не в останню чергу через планомірну підготовку саме до очного протистояння.

Порівняно з попереднім матчем проти ЛНЗ, Ігор Костюк випустив у стартовому складі лише Михавка, котрому довелося попрацювати в поті чола, стримуючи атаки вінницької «Ниви». Врешті-решт – удалося, а вирішальний гол на розпеченій синтетиці провів партнер Тараса по центру оборони Аліу Тіаре.

Сьогоднішній візаві киянина Сергій Нагорняк також обмежився єдиним «дубляжем»: із тих, хто брав участь у дуелі 5-го туру УПЛ із «Буковиною», на поле проти черкаського «Карбона» вийшов тільки Артем Козак. І саме він, що називається, зробив різницю, оформивши хет-трик.

Ця ротація присмачує дуель «Динамо» з «Епіцентром», навколо якої виникають кілька інтригуючих запитань. Зокрема, прихильники «біло-синіх» із усе більшим нетерпінням чекають гола від Андрія Ярмоленка (ще краще – двох, щоб не зтягувати з одноосібним рекордом у реєстрі снайперів нашого чемпіонату). Матвій Пономаренко, отримавши заслужені відзнаки УПЛ за сезон минулий, знову має доводити свої бомбардирські амбіції. Певні очікування пов'язані з Кеассе Ба, котрий у Вінниці відзначив дебют, разом із Павлом Люсінім і Денисом Диким.

Утім, можна не сумніватися, що й гості готують свої сюрпризи, щоб реабілітуватися за два розгроми від киян у попередньому сезоні. Тож для кого цей понеділок виявиться більш важким?..

«ДИНАМО» Київ

Клуб заснований 13 травня 1927 року.

Кольори: біло-сині.

Адреса: Україна, 01001, м. Київ, вул. Грушевського, 3.

Офіційний сайт: fcdynamo.com

Стадіони: «Динамо» ім. Валерія Лобановського (16 873), НСК «Олімпійський» (70 050).

Президент: Ігор СУРКІС.

Фіналіст розіграшу Кубка СРСР (1): 1973 р.

Володар Суперкубка СРСР (3, рекорд країни): 1980, 1986, 1987 рр.

Володар Кубка УРСР (6): 1937–38, 1944, 1946–48 рр.

Чемпіон України (17, національний рекорд): 1993–2001, 2003–04, 2007, 2009, 2015–16, 2021, 2025 рр.

Срібний призер чемпіонату України (13): 1992, 2002, 2005–06, 2008, 2010–12, 2017–20, 2024 рр.

Бронзовий призер чемпіонату України (1): 2013.

Володар Кубка України (14): 1993, 1996, 1998–2000, 2003, 2005–07, 2014–15, 2020–21, 2026 рр.

Фіналіст Кубка України (6): 2002, 2008, 2011, 2017–18, 2025 рр.

Володар Суперкубка України (9, національний рекорд): 2004, 2006–07, 2009, 2011, 2016, 2018–20 рр.

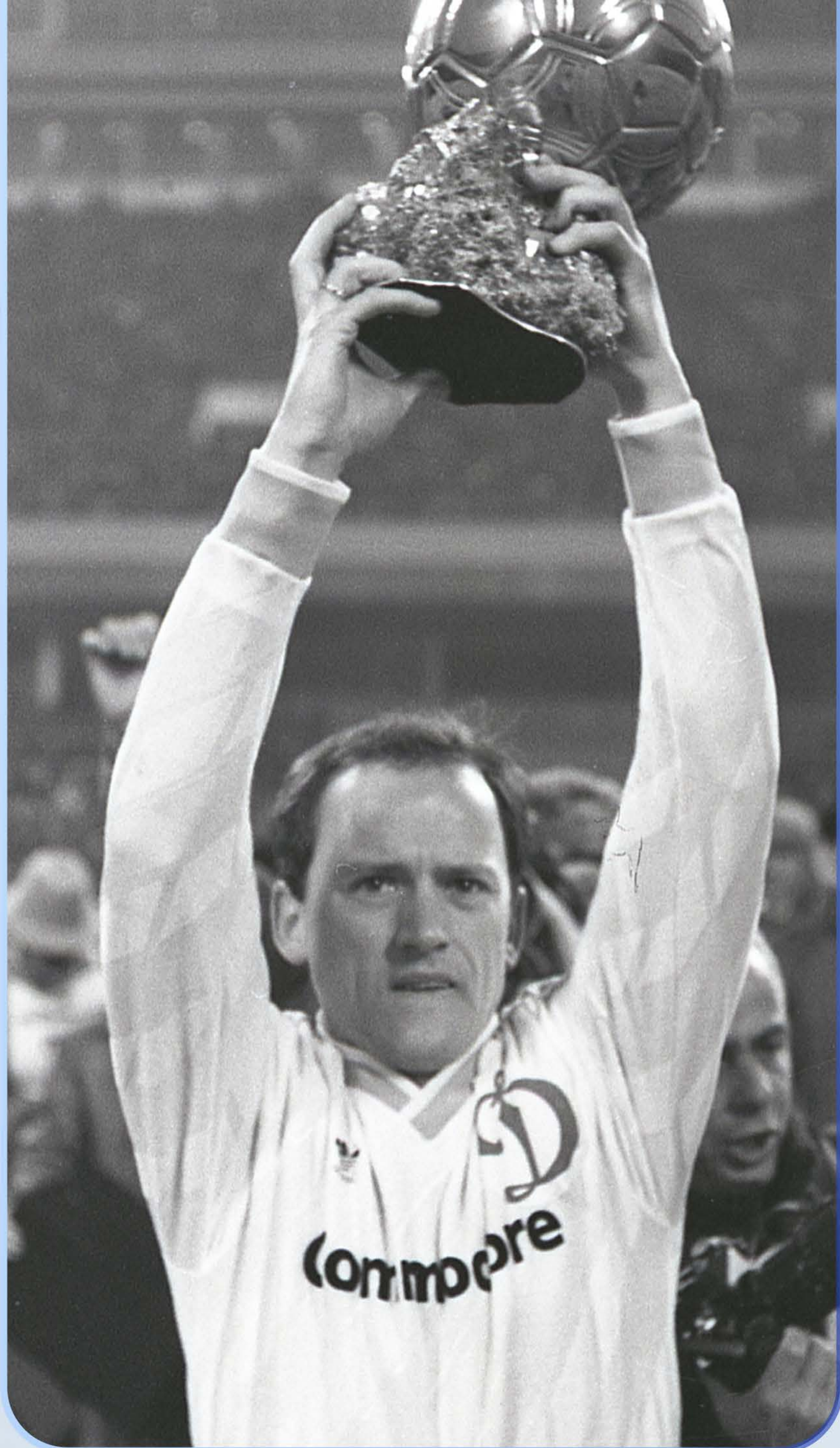
КОМАНДНІ ДОСЯГНЕННЯ

Чемпіон СРСР (13 разів, рекорд країни): 1961, 1966–68, 1971, 1974–75, 1977, 1980–81, 1985–86, 1990 рр.

Срібний призер чемпіонату СРСР (11): 1936 (весна), 1952, 1960, 1965, 1969, 1972–73, 1976 (осінь), 1978, 1982, 1988 рр.

Бронзовий призер чемпіонату СРСР (3): 1937, 1979, 1989 рр.

Володар Кубка СРСР (9, рекорд країни): 1954, 1964, 1966, 1974, 1978, 1982, 1985, 1987, 1990 рр.

Володар Кубка володарів кубків УЄФА (2): 1975, 1986 рр.

Володар Суперкубка УЄФА (1): 1975 р.

Півфіналіст Кубка /Ліги чемпіонів УЄФА (3): 1977, 1987, 1999 рр.

Півфіналіст Кубка УЄФА (1): 2009 р.

Переможець Кубка чемпіонів Співдружності (4): 1996–98, 2002 рр.

ОСОБИСТІ ДОСЯГНЕННЯ

Володар «Золотого м'яча» найкращого гравця Європи (2): Олег БЛОХІН (1975), Ігор БЕЛАНОВ (1986).

Гравець року в СРСР (9, рекорд країни): Андрій БІБА (1966), Володимир МУНТЯН (1969), Євген РУДАКОВ (1971), Олег БЛОХІН (1973–75), Анатолій ДЕМ'ЯНЕНКО (1985), Олександр ЗАВАРОВ (1986), Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО (1988).

Найкращий воротар СРСР (5): Віктор БАННИКОВ (1964), Євген РУДАКОВ (1969, 1971–72), Віктор ЧАНОВ (1986).

Найкращий бомбардир чемпіонату СРСР (8): Макар ГОНЧАРЕНКО (1938), Андрій ЗАПРОЄВ (1952), Олег БЛОХІН (1972–75, 1977), Олег ПРОТАСОВ (1990).

Гравець року в УРСР (30): Юрій ВОЙНОВ (1960), Олег МАКАРОВ (1961), Валерій ЛОБАНОВСЬКИЙ (1962–63), Віктор БАННИКОВ (1964), Віталій ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ (1965), Андрій БІБА (1966), Василь ТУРЯНЧИК (1967–68), Володимир МУНТЯН (1968, 1970), Віктор СЕРЕБРЯНИКОВ (1969), Євген РУДАКОВ (1971), Олег БЛОХІН (1972–78, 1980–81), Анатолій ДЕМ'ЯНЕНКО (1982, 1985), Олександр ЗАВАРОВ (1986), Олексій МИХАЙЛИЧЕНКО (1987, 1988), Володимир БЕЗСОНОВ (1989), Сергій ЮРАН.

Гравець року в Україні (11): Віктор ЛЕОНЕНКО (1992–94), Юрій КАЛИТВИНЦЕВ (1995), Сергій РЕБРОВ (1996, 98), Андрій ШЕВЧЕНКО (1997, 1999), Артем МІЛЕВСЬКИЙ (2008–09), Андрій ЯРМОЛЕНКО (2013–15, 2017), Віктор ЦИГАНКОВ (2018).

Найкращий бомбардир чемпіонату України (9): Сергій РЕБРОВ (1998), Андрій ШЕВЧЕНКО (1999), Максим ШАЦЬКИХ (2000, 2003), Артем МІЛЕВСЬКИЙ (2010), Андрій ЯРМОЛЕНКО (2017), Владислав ВАНАТ (2024–25), Матвій ПОНОМАРЕНКО (2026).

РЕКОРДИ КЛУБУ

Найбільша кількість матчів за клуб

Загалом – Олександр ШОВКОВСЬКИЙ (637); у чемпіонатах СРСР – Олег БЛОХІН (432, рекорд країни); у чемпіонатах України – Олександр ШОВКОВСЬКИЙ (426, національний рекорд); у єврокубках – Олександр ШОВКОВСЬКИЙ (143).

Найбільша кількість голів за клуб

Загалом – Олег БЛОХІН (266); у чемпіонатах СРСР – Олег БЛОХІН (211, рекорд країни); у чемпіонатах України – Андрій ЯРМОЛЕНКО (123); у єврокубках – Сергій РЕБРОВ (31).

Найбільші перемоги

Чемпіонат СРСР – 8:0 («Чорноморець» Одеса, 21.08.1977, вдома; «Торпедо» Кутаїсі, 6.11.1983, вдома).

Чемпіонат України – 9:0 («Іллічівець» Маріуполь, 31.10.2010, вдома).

Європейські кубки – 8:0 («Баррі Таун» Уельс, 22.07.1998, кваліфікація ЛЧ, вдома).

НАШ СКЛАД

Головний тренер – Ігор КОСТЮК.

Народився 14 вересня 1975 року. Вихованець клубної динамівської школи. Виступав за київське «Динамо» з 1992 по 1997 роки (також у 2000-му році).

27 листопада 2025 року призначений виконувачем обов'язків наставника першої команди «Динамо».

17 грудня 2025 року затверджений головним тренером.

Під керівництвом Ігоря Костюка «біло-сині» стали володарями Кубка України-2025/2026, обігравши у фіналі «Чернігів» (3:1).

Асистенти – Олег ВЕНГЛИНСЬКИЙ, Мацей КЕНДЗЬОРЕК, Анатолій БЕЗСМЕРТНИЙ. **Тренери воротарів** – Тарас ЛУЦЕНКО, Михайло ФЕДУНОВ.

Георгій
БУЦАН

воротар

31.05.1994

197 см 91 кг

1

Руслан
НЕЩЕРЕТ

воротар

22.01.2002

190 см 87 кг

35

Ілля
ОЛЬХОВИЙ

воротар

30.05.2003

199 см 95 кг

43

Вячеслав
СУРКІС

воротар

27.02.2006

191 см 85 кг

71

Костянтин
ВІВЧАРЕНКО

захисник

10.06.2002

176 см 76 кг

2

Денис
ПОПОВ

захисник

17.02.1999

187 см 89 кг

4

Олексій
СИЧ

захисник

01.04.2001

186 см 82 кг

5

Максим
КОРОВОВ

захисник

06.03.2006

187 см 81 кг

13

Олександр
ТИМЧУК

ЗАХИСНИК

18

20.01.1997

178 см 73 кг

Навін
Малиш

ЗАХИСНИК

23

27.07.2003

185 см 76 кг

Тарас
МИХАВКО

ЗАХИСНИК

32

30.05.2005

187 см 82 кг

Владислав
Захарченко

ЗАХИСНИК

34

16.06.2006

187 см 82 кг

Крістіан
БІЛОВАР

ЗАХИСНИК

40

05.02.2001

192 см 77 кг

Владислав
ДУБІНЧАК

ЗАХИСНИК

44

01.07.1998

174 см 72 кг

Аліу
ТІАРЕ

ЗАХИСНИК

66

20.12.2003

194 см 82 кг

Денис
ДИКИЙ

ЗАХИСНИК

90

04.09.2006

180 см 71 кг

Томаш
КЕНДЗЬОРА

ЗАХИСНИК

94

11.06.1994

184 см 77 кг

Володимир
БРАЖКО

ПІВЗАХИСНИК

6

23.01.2002

187 см 87 кг

НАШ СКЛАД

Андрій
ЯРМОЛЕНКО

півзахисник

7

23.10.1989

190 см 86 кг

Олександр
ПІХАЛЬОНОК

півзахисник

8

07.05.1997

180 см 73 кг

Назар
ВОЛОШИН

півзахисник

9

17.06.2003

176 см 71 кг

Микола
ШАПАРЕНКО

півзахисник

10

04.10.1998

178 см 75 кг

Павло
ЛЮСІН

півзахисник

14

23.02.2008

183 см 73 кг

Валентин
РУБЧИНСЬКИЙ

півзахисник

15

15.02.2002

172 см 72 кг

Шола
ОГУНДАНА

півзахисник

16

22.02.2005

173 см 68 кг

Кирило
ОСИПЕНКО

півзахисник

19

19.01.2006

181 см 70 кг

Джастін
ЛОНВЕЙК

півзахисник

21

21.12.1999

191 см 81 кг

Владислав
КАБАЄВ

півзахисник

22

01.09.1995

178 см 69 кг

Віталій
БУЯЛЬСЬКИЙ

29

півзахисник

06.01.1993

175 см 69 кг

Густаво
ПРАДО

47

півзахисник

06.06.2005

179 см 75 кг

Кеассе
БА

42

півзахисник

17.12.2004

183 см 75 кг

Богдан
РЕДУШКО

70

півзахисник

07.01.2007

182 см 72 кг

Микола
МИХАЙЛЕНКО

91

півзахисник

22.05.2001

182 см 72 кг

Матвій
ПОНОМАРЕНКО

11

нападник

11.01.2006

190 см 92 кг

Віталій
ЛОБКО

19

нападник

11.08.2006

190 см 74 кг

Владислав
СУПРЯГА

24

нападник

15.02.2000

182 см 75 кг

Едуардо
ГЕРРЕРО

39

нападник

21.02.2000

180 см 80 кг

П'єр
МУНГЕНГЕ

99

нападник

03.01.2008

182 см 72 кг

Матвій ПОНОМАРЕНКО: «Хочу перевершити рекорд Мхітаряна»

Лідер атаки київського «Динамо» – про старт сезону, індивідуальні нагороди, кубкову перемогу над вінницькою «Нивою» та майбутній матч із «Епіцентром».

– Матвію, як оцінюєте для себе початок нового сезону?

– Не дуже... Забиваю недостатньо, раніше було більше. Треба вдосконалюватися та прагнути вищих результатів. Сподіваюся покращуватися від гри до гри, приносити користь команді та здобувати для неї перемоги.

– Це перший сезон, який ви проводите у статусі основного нападника «Динамо». Чи відчуваєте інше ставлення до себе збоку захисників команд-суперниць?

– Загалом, і в минулому сезоні було непросто. Але зараз, у протиборстві з найкращим бомбардиром попереднього чемпіонату, опоненти, вочевидь, готуються до матчів інакше, ретельніше вивчають мої сильні та слабкі якості. Але це для мене не має створювати проблему: треба виходити на

кожну гру з таким самим зарядом, як і торік, ефективно працюючи на команду.

– Перед матчем із ЛНЗ ви отримали індивідуальні нагороди за підсумками минулого сезону – як найкращий молодий гравець і найвлучніший голеадор. Наскільки приємно бачити своє прізвище серед найкращих? Чи додають такі нагороди мотивації?

– Авжеж, приємно. Але це – лише початок, ще дуже багато чого треба вдосконалювати й до чого прагнути. Це ті маленькі відзнаки, які мотивують і дають стимул – прогресувати, ставити перед собою нові амбітні цілі та досягати їх.

– А яка мета стоїть перед вами цього сезону?

– Я хочу перевершити рекорд Генріха Мхітаряна – 25 голів за чемпіонат, і робитиму все, що від мене

ОРІЄНТИРИ ДЛЯ МАТВІЯ

Найвлучніші снайпери чемпіонатів України з найвищими гольовими показниками.

Генріх МХІТАРЯН	Шахтар	25	2012/13
Артем ДОВБИК	Дніпро-1	24	2022/23
Сергій РЕБРОВ	Динамо	22	1997/98
Максим ШАЦЬКИХ	Динамо	22	2002/03
Алекс ТЕЙШЕЙРА	Шахтар	22	2015/16

залежить. Дай Боже виграти «золото» і Кубок України – ми всі цього прагнемо. Впевнений, що «Динамо» пройде через останні невдачі й здобуватиме перемоги на внутрішній арені.

– Попереду матч із «Епіцентром», якому ви минулого сезону забили два м'ячі на рідному динамівському стадіоні. Чи залишилися в пам'яті той поєдинок і той «дуплет»?

– Звичайно, пам'ятаю – і як забивав, і як щільно грали проти мене захисники. Тому налаштовуюся на важку гру. Але плекаю надію трохи підвищити планку й у понеділок уже забити «Епіцентру» тричі. (Посміхається). Будемо розбирати суперника, виходити на поле й здобувати перемогу.

– «Епіцентр» від початку сезону програв лише «Шахтарю». В матчі з «Динамо» від команди з Кам'янця-Подільського варто очікувати в'язкої гри та значної кількості боротьби?

– Гадаю, так. Хороша команда, яка влітку підсилилася кількома гравцями. Вони вже другий сезон в УПЛ, вивчатимуть нас, тож буде непроста дуель. Але ми – київське «Динамо», маємо виходити та грати на перемогу, безвідносно до рівня суперника.

– У кубковому поєдинку з вінницькою «Нивою» ваші партнери дуже непросто оформили перепустку в наступний раунд. Як команда сприйняла мінімальний виграш, особливо з оглядом на штучне поле та характер поєдинку?

– Добре, що пройшли далі, але якість гри залишала бажати кращого, особливо в першому таймі. На другу половину вже вийшли трохи більш зібраними... Так, можливо, фактор незвичного газону свою роль відіграв, але ж на початку кар'єри кожен із нас виступав на таких полях, і ніхто не бідкався... Команда рівня київського «Динамо» на подібні обставини не повинна звертати увагу, треба виходити й «закривати» такі матчі. Можливо, щось не вийшло, можливо, якихось переживань зазнали дебютанти. Але найголовніше, що пройшли далі.

– Що відчували особисто ви, спостерігаючи за кубковим двобоєм із лави запасних? Чи хотілося вийти на поле й допомогти команді?

– Я не люблю і не хочу сидіти на лавці запасних, прагну в кожній грі бути на полі та результативними діями допомагати команді. Але розумію, що тренерський штаб вирішив здійснити ротацію, надати ігрову практику іншим футболістам, тож сприйняв це спокійно.

– Перед матчем із «Нивою» «Динамо» втратило очки у двох поспіль матчах УПЛ. Чи допоможе успіх у Вінниці повернутися на переможну стежку?

– Сподіваємося на це. Всередині команди відбулася розмова, всі розуміють, у якій ми ситуації, тому намагатимемося перемагати в кожній грі – інших думок просто не має бути.

Юрій ВИШНЕВСЬКИЙ

«ЕПІЦЕНТР» Кам'янець-Подільський

Рік заснування: 2020.

Клубні кольори: фіолетовий, білий, чорний.

Домашній стадіон: ім. Григорія Тонкочеева (2 500 місць).

Почесний президент: Олександр ГЕРЕГА.

Президент: Іван ЧЕРНОНОГ.

ГОЛОВНІ ДОСЯГНЕННЯ

Чемпіон Першої ліги України: 2024/25.

Срібний призер чемпіонату України серед аматорів: 2019/20.

ІСТОРІЯ

«Епіцентр», заснований у червні 2020-го, того ж року став срібним призером чемпіонату України серед аматорів. У сезоні-2020/21 клуб дебютував у Другій лізі, посівши четверте місце.

У 2022 році команда перебралася до Кам'янця-Подільського й здобула право виступати в Першій лізі. Перший сезон на цьому рівні завершила шостою, а за підсумками кампанії-2023/24 фінішувала четвертою та зіграла у перехідних матчах за вихід до УПЛ, поступившись рівненському «Вересу».

Вадим СИДУН

Наступний сезон став історичним. «Епіцентр» здобув 16 перемог у 22 матчах, зазнав лише однієї поразки та достроково став чемпіоном Першої ліги. Таким чином команда стала першим представником Хмельниччини, який виграв цей турнір.

У сезоні-2025/26 «Епіцентр» дебютував у Прем'єр-Лізі та зміг виконати головне завдання – зберегти місце в елітному дивізіоні. Кам'янчани з 32 очками посіли 10-те місце.

ТРЕНЕР

Сергій НАГОРНЯК народився 5 вересня 1971 року у Вінниці. У минулому – відомий футболіст, гравець збірної України, який провів 169 матчів у чемпіонатах України. Після завершення кар'єри працював тренером у системі збірних України та в «Дніпрі».

«Епіцентр» очолює з вересня 2022 року. Саме під його керівництвом команда пройшла шлях від середняка Першої ліги до чемпіона дивізіону та дебютанта УПЛ. У сезоні-2025/26 наставник привів «Епіцентр» до 10-го місця та збереження прописки в еліті.

СКЛАД КОМАНДИ

		КРАЇНА	ДАТА НАРОДЖЕННЯ	ЗРІСТ	ВАГА	МАТЧІ (ГОЛИ)	ХВИЛИНИ
ВОРОТАРІ							
22	Арсеній ВАВШКО	Україна	04.09.2005	192 см	76 кг	–	–
31	Олег БІЛИК	Україна	11.01.1998	187 см	87 кг	–	–
71	Микита ФЕДОТОВ	Україна	27.06.2000	192 см	96 кг	5/(-2)	450є
ЗАХИСНИКИ							
3	Степан ГРИГОРАЩУК	Україна	09.01.2001	184 см	78 кг	–	–
4	Владислав МОРОЗ	Україна	04.10.2001	181 см	82 кг	–	–
7	Валерій ЛУЧКЕВИЧ	Україна	11.01.1996	175 см	70 кг	3/0	187
11	Андрій БОЙКО	Україна	11.04.2005	182 см	75 кг	–	–
13	Сер'ян РЕПАЙ	Албанія	05.09.2000	186 см	77 кг	5/0	440
25	Віталій ГОРІН	Україна	11.02.2007	190 см	78 кг	2/0	21
70	Ігор КИРЮХАНЦЕВ	Україна	29.01.1996	169 см	75 кг	4/0	248
77	Ніл КОШ	Іспанія	24.04.1998	183 см	81 кг	5/0	450
97	Олександр КЛИМЕЦЬ	Україна	14.02.2000	177 см	75 кг	5/0	450
ПІВЗАХИСНИКИ							
5	Євген ЗАПОРОЖЕЦЬ	Україна	20.09.1994	185 см	70 кг	2/0	17
6	Кирило КОВАЛЕЦЬ	Україна	02.07.1993	185 см	81 кг	–	–
8	Микола МИРОНЮК	Україна	19.12.2002	179 см	77 кг	5/1	378
14	Рауль ТАВАРЕС	Іспанія	30.01.1999	171 см	69 кг	5/0	404
17	Іван БЕНДЕРА	Україна	18.02.2003	178 см	70 кг	2/0	106
21	НЕНЕ	Іспанія	24.08.2002	168 см	67 кг	5/0	264
27	Данило ВАЩЕНКО	Україна	02.10.2005	179 см	73 кг	1/0	32
28	Андрій ЛІПОВУЗ	Україна	29.01.1998	190 см	78 кг	–	–
39	Джон СЕБЕРІО	Іспанія	21.09.1996	187 см	81 кг	5/0	212
59	Артем КОЗАК	Україна	28.05.1998	174 см	75 кг	5/0	212
99	Карлос РОХАС	Іспанія	18.04.2002	181 см	79 кг	5/1	450
НАПАДНИКИ							
15	Максим ЄВПАК	Україна	18.09.2002	187 см	83 кг	4/0	46
20	Вадим СИДУН	Україна	10.02.2005	183 см	74 кг	5/2	431

«Динамо» – «Епіцентр»: історія протистояння

Реєстр очних поєдинків на офіційному рівні сьогоднішні суперники почали писати торік, двічі зігравши в рамках УПЛ. Обидва рази кияни святкували переконливі перемоги.

3-й тур

«ЕПІЦЕНТР» – «ДИНАМО» – 1:4 (1:2)

16 серпня 2025. Тернопіль. Стадіон ім. Р.Шухевича. 7 820 глядачів.

Голи: Климець (38) – Герреро (8), Михайленко (45+3), Волошин (57), Ванат (90+3).

«Епіцентр»: Білик, Ніл (Янаков, 46), Григоращук, Мороз, Климець, Танчик (Кристин, 64), Запорожець (Беженар, 46), МIRONЮК, Демченко (Себеріо, 72), Сіфуентес, Сидун (Бендера, 55).

Тренер – Нагорняк.

«Динамо»: Нещерет, Караваєв, Біловар, Михавко, Вівчаренко, Яцик (Шапаренко, 67), Михайленко (Буяльський, 87), Волошин, Піхальонко (Бражко, 67), Брагару (Торрес, 46), Герреро (Ванат, 72).

Тренер – Шовковський.

Арбітр – Афанасьєв (Харків).

Попередження: МIRONЮК (90+1).

18-й тур

«ДИНАМО» – «ЕПІЦЕНТР» – 4:0 (1:0)

27 лютого 2026. Київ. Стадіон «Динамо» ім. В.Лобановського. 814 глядачів.

Голи: Бражко (36, з пенальті), Пономаренко (49, 53), Ярмоленко (65).

«Динамо»: Нещерет (Суркіс, 81), Коробов, Біловар, Михавко, Вівчаренко, Бражко (Михайленко, 71), Піхальонко (Буяльський, 63), Шапаренко (Яцик, 63), Волошин, Редушко (Ярмоленко, 63), Пономаренко. **Тренер** – Костюк.

«Епіцентр»: Федотов, Кирюханцев, Олівейра, Ніл (Григоращук, 46), Кристин (Запорожець, 67), МIRONЮК (Демченко, 74), Себеріо, Ковалець (Ліповуз, 66), Рохас (Беженар, 77), Сіфуентес, Сидун. **Тренер** – Нагорняк.

Арбітр – Блавацький (Львів).

16 листопада 2025 команди провели контрольний матч. «Біло-сині» й там були сильнішими – 2:1: на голи Рубчинського та Попова відповів орендований тоді з «Динамо» Супряга.

Валерій ЛУЧКЕВИЧ: «Період у «Динамо» дав незабутні емоції»

Одним із гравців, які встигли зіграти як за «Динамо», так і за «Епіцентр», є досвідчений фланговий захисник сьогоднішніх гостей Валерій Лучкевич. У другій половині сезону 2024/25 він зробив посильний внесок у завоювання киянами титулу чемпіонів України. Валерій пригадав період свого перебування у столиці та поділився враженнями від виступів у складі «Епіцентру» в еліті українського футболу.

– Матчі проти колишніх команд завжди є особливими для футболістів. Чи присутнє у вас таке ж хвилювання перед грою з «Динамо»?

– Київський клуб – це бренд, будь-який матч проти «Динамо» вимагає від суперників граничного напруження, але й обіцяє цікаву боротьбу.

– Недовге перебування в «Динамо», тим не менш, вочевидь, залишило яскравий слід у вашій кар'єрі. Як згадуєте той період?

– Авжеж, я перебував у команді лише кілька

місяців, але цього цілком вистачило для незабутніх емоцій і напрочуд позитивних, теплих спогадів. Розділити з партнерами радість здобуття чемпіонського титулу – для будь-кого з футболістів це особлива подія. Розумію, мій внесок у те «золото» не був великим. Зате здійснилася заповітна мрія, що її я плекав, виступаючи в інших командах. «Динамо» подарувало мені таку можливість.

– За кар'єру ви встигли побувати в низці клубів. Що було особливим у «Динамо» в порівнянні з іншими колективами?

– У «Динамо» якісна інфраструктура, все працює чітко. Кожен у клубі знає, за що відповідає. Завжди приємно працювати, коли процеси налагоджені таким чином.

– Торік ви приєдналися до «Епіцентру», який гідно провів дебютний сезон в Українській Прем'єр-Лізі. Завдяки чому, на вашу думку, команді вдається тримати свій рівень?

– Насамперед вбачаю секрет у згуртованості. Наявність міцного колективу – один із ключових факторів успіху. Коли кожен готовий підстрахувати й допомогти партнеру, підтримувати достатній рівень боєздатності цілком реально. Свою роль відіграють і тактичні нюанси, але, вважаю, що колектив – найголовніше.

– Попередні матчі «Динамо» та «Епіцентру» завершувалися впевненими перемогами киян. Чого не вистачало вам із партнерами, щоби дати бій титулованому супернику?

– Мабуть, саме статус «Динамо» тиснув на команду-дебютанта УПЛ. Перший сезон на новому рівні – як правило, завжди складний. Ось, бачите, цей чемпіонат нам удалося розпочати вже значно краще, ніж попередній.

– Кому з динамівців вам буде найцікавіше протистояти на футбольному полі?

– Загалом кожен із киян – важкий і цікавий опонент. Але я виділив би Кабаєва. Він імпонує мені як футболіст – має швидкість і техніку, підкупає нестандартним мисленням.

Антон ГРЕСЬКІВ

УПЛ-2026/27. 5-й тур

4 вересня (п'ятниця)

- **ЧОРНОМОРЕЦЬ Одеса – ЛІВИЙ БЕРЕГ Київ – 0:0.**
- **ПОЛІССЯ Житомир – КУДРІВКА – 5:1** (Велетень, 1, Думанюк, 42, автогол, Краснопір, 71, з пенальті, 76, Андраде, 87 – Варлей, 45+2).

5 вересня (субота)

- **ХАРКІВ – ОБОЛОНЬ Київ – 5:0** (Ітодо, 9, з пенальті, 45+1, Парако, 13, Забергджа, 14, Крупський, 24).
- **КРИВБАС Кривий Ріг – КОЛОС Ковалівка – 2:2** (Шевченко, 28, Вілівальд, 66 – Климчук, 38, Тахірі, 90+1).
- **КАРПАТИ Львів – ШАХТАР Донецьк – 1:2** (Русин, 12 – Лука Мейреліш, 25, Аліссон, 67).

6 вересня (неділя)

- **ВЕРЕС Рівне – ЗОРЯ Луганськ – 1:1** (Шарай, 22 – Єлавіч, 31).

6 вересня (неділя)

ДИНАМО Київ – ЛНЗ Черкаси – 0:0

Київ. Стадіон «Динамо» ім. В.Лобановського. 2 288 глядачів.

ДИНАМО: Бушан – Сич (Малиш, 77), Кендзьора, Михавко, Дубінчак – Бражко, Рубчинський (Піхальонок, 89), Лонвейк, Ярмоленко (Волошин, 84), Кабаєв (Герреро, 77) – Пономаренко.

Тренер – Костюк.

ЛНЗ: Ледвій – Пасіч, Дайко, Муравський, Драмбаєв – Рябов, Дідик, Якубу (Микитишин, 90+1), Кузик, Твердохліб (Пастух, 46) – Ассінор (Ндіага, 67). **Тренер** – Пономарьов.

Арбітр – Омельченко (Донецька обл.).

Попередження: Кендзьора (15) – Дайко (45+1), Ндіага (78).

6 вересня (неділя)

ЕПІЦЕНТР Кам'янець-Подільський – БУКОВИНА Чернівці – 0:0

Кам'янець-Подільський. Стадіон ім. Г.Тонкочеева. 2 980 глядачів.

ЕПІЦЕНТР: Федотов – Лучкевич, Репай, Ніл, Климець – Таварес (Запорожець, 76), Себеріо (Миронюк, 46), Рохас, Нене, Козак (Ващенко, 58) – Сидун. **Тренер** – Нагорняк.

БУКОВИНА: Пеньков – Бусько, Карась, Безуглий, Стасюк – Вітенчук, Задерака (Танковський, 75), Груша (Бабак, 87) – Едвін (Ільїн, 64), Дахновський (Мор, 65), Кожушко (Кравчук, 65).

Тренер – Шищенко.

Арбітр – Євтухов (Дніпро).

Попередження: Себеріо (19), Таварес (25), Сидун (67), Ващенко (85) – Безуглий (38), Бусько (81).

6-Й ТУР

11 вересня (п'ятниця)

• **КОЛОС Ковалівка – КАРПАТИ**
Львів – 0:2 (Русин, 9, Сері, 20).

12 вересня (субота)

• **ЛНЗ Черкаси – ОБОЛОНЬ Київ – 3:1** (Таллес, 10, з пенальті, Ндіага, 12, Цара, 45+1 – Маткевич, 67).

13 вересня (неділя)

• **ПОЛІССЯ Житомир – ЛІВИЙ БЕРЕГ Київ – 1:0** (Косовський, 35, автогол).
 • **БУКОВИНА Чернівці – ЗОРЯ Луганськ – 1:1** (Танковський, 81 – Пердута, 7).

14 вересня (понеділок)

• **15:30 ДИНАМО Київ – ЕПІЦЕНТР Кам'янець-Подільський**
 • **18:00 ШАХТАР Донецьк – ЧОРНОМОРЕЦЬ Одеса**

Матчі туру **КРИВБАС – ХАРКІВ** і **ВЕРЕС – КУДРІВКА** через тривалі повітряні тривоги були перенесені на невизначений термін.

ТУРНИРНА ТАБЛИЦЯ

	І	В	Н	П	ЗМ	ПМ	РМ	О
1 Полісся	6	5	0	1	14	5	9	15
2 Карпати	6	4	1	1	14	4	10	13
3 Шахтар	5	4	0	1	10	4	6	12
4 Харків	5	3	0	2	10	4	6	9
5 Епіцентр	5	2	2	1	6	2	4	8
6 ЛНЗ	6	2	2	2	5	5	0	8
7 Зоря	6	2	2	2	7	9	-2	8
8 Буковина	6	1	4	1	4	4	0	7
9 ДИНАМО	4	2	1	1	4	5	-1	7
10 Верес	5	1	2	2	3	4	-1	5
11 Кривбас	5	1	2	2	7	9	-2	5
12 Лівий Берег	5	0	4	1	2	3	-1	4
13 Чорноморець	4	1	1	2	2	4	-2	4
14 Оболонь	6	0	3	3	1	11	-10	3
15 Колос	5	0	2	3	3	8	-5	2
16 Кудрівка	5	0	2	3	2	13	-11	2

БОМБАРДИРИ

	КОМАНДА	Г	Г (ПЕН)	І	ХВИЛИНИ
1 Ігор КРАСНОПІР	Полісся	4	1	6	337
2 Петер ІТОДО	Харків	4	1	6	344
3 КАУАН ЕЛІАС	Шахтар	3	0	5	286
4 ФЕЛЛІПЕ	Карпати	3	0	6	314
5 Батон ЗАБЕРГДЖА	Харків	3	0	6	331
6 Назарій РУСИН	Карпати	3	0	6	470

НАСТУПНИЙ ТУР

18.09 13:00	18.09 18:00	19.09 13:00	19.09 15:30
 	 	 	
19.09 18:00	20.09 13:00	20.09 15:30	20.09 18:00
 	 	 	

КЕАССЕ БА, івуарійський алмаз

Кеассе Поль Анрі БА

Дата народження: 17 грудня 2004 року.

Громадянство: Кот-д'Івуар.

Амплуа: правий вінгер, атакуювальний півзахисник.

Зріст: 182 см.

Вага: 73 кг.

Кар'єра в Європі

2024/25: «Арарат» (Єреван, Вірменія) – 12 матчів, 4 гола, 2 гольові передачі.

2025–26: «Стад Лозанна Уші» (Лозанна, Швейцарія) – 44 матчі, 12 голів, 5 голевих передач.

Можна простежити кілька типових шляхів африканських гравців до серйозних європейських клубів. Один із них – поступовий рух із слабшого чемпіонату в більш сильні.

Таким маршрутом прямував до київського «Динамо» й Кеассе Ба. Типова історія, коли талановитого юнака розгледіли на одному з турнірів на його батьківщині в Кот д'Івуарі й невдовзі перевезли до Старого Світу.

Рідний клуб Кеассе, «Армі» (повна назва Société Omnisports de l'Armée), вже давно налагодив ефективну систему продажу чи оренди своїх гравців, за останні роки відрядивши футболістів у чемпіонати Португалії, Бельгії, Австрії, Румунії та Ізраїлю.

Ринок африканських футбольних талантів настільки великий, що майже в кожній країні можна знайти обдарованих гравців. Алмази ці, втім, потребують додаткової тренерської «огранки». За відповідного підходу й уважного ставлення до себе багато з них прогресують, у майбутньому приносячи своїм клубам як турнірні, так і фінансові дивіденди.

Саме так вийшло з івуарійським новачком «Динамо». Спочатку вінгер опинився у Вірменії, швидко ставши ключовим виконавцем у складі «Арарату». Колись візитний клуб республіки наразі намагається знайти свого роду місцеву бізнес-модель, із африканськими віртуозами в головних ролях. Кеассе Ба моментально дав зрозуміти, що в Єревані він надовго не залишиться.

І – вже через чотири місяці хлопець пішов «на підвищення». В липні 2025-го року талановитого хавбека придбав клуб «Стад Лозанна Уші». Умови трансферу не розголошувалися (авторитетний портал Transfermarkt наводить цифру в 125 тисяч євро), проте, вочевидь, швейцарці не пошкодували грошей, відданих за швидкість і дриблінг новачка, за його вміння створювати гольові моменти й самотужки завершувати атаки. А ще – за суцільну непередбачуваність дій Ба для суперників, одну з головних особливостей його ігрового стилю. В багатьох епізодах опоненти відверто губилися перед нестандартними рішеннями Кеассе.

Якоїсь особливої адаптації у другому дивізіоні Швейцарії африканському вінгеру не знадобилося: почав грати й забивати вже зі

матчі поступившись іншому представнику еліти «Санкт-Галлену» (0:3). Кеасе був найкращим у складі «червоно-білих», узяв безпосередню участь у створенні трьох голевих моментів, але перемогу святкував більш організований і вищий класом суперник.

Головні статистичні показники Ба в минулому сезоні виглядають так: 39 матчів, 8 голів, 4 голеві передачі в усіх турнірах. Він став другим снайпером свого клубу за підсумками сезону, поступившись тільки малагасійцю Воррену Кадді, котрого продали до «Раннерса», клубу з вищого дивізіону Данії. Та й не лише в статистиці справа, Кеасе продемонстрував ефективність і стабільність, заслуживши на увагу збоку представників солідних європейських клубів.

Старт сезону-2026/27 тільки посилив враження від яскравої гри івуарійця: в кожній зустрічі Ба був справжнім лідером команди, він вів партнерів уперед, діючи на різних позиціях, створював моменти, асистував і забивав. Скаути французьких «Страсбура» та «Сент-Етьєна», німецьких «Боруссії» (Менхенгладбах) і «Гамбурга» доповідали босам про чергові феєричні виступи зірки зі швейцарської Челендж-ліги.

Та в підсумку івуарієць опинився в київському «Динамо», де, сподіваємося, здатен зробити наступний серйозний крок у своїй кар'єрі.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА

Ба народжений у багатодітній сім'ї, має брата й п'ятьох сестер. За свідченнями новачка «Динамо», в їхній родині повага та підтримка – серед найважливіших цінностей. Християнська віра відіграє важливу роль у його житті. Власне, ім'я «Кеасе» на рідній мові має особливе значення: «Слава Богу».

За межами поля він – справжній професіонал. Ретельно слідкує за особистим розкладом дня, велику увагу приділяє роботі над фізичною формою, дотримується суворої спортивної дієти.

Футбол є важливою частиною життя новоспеченого динамівця поза тренуваннями та матчами. Ба ретельно вивчає гру та сильні якості відомих гравців своєї тактичної позиції. Серед тих, хто найбільше вплинув на його манеру гри, виокремлює Майкла Олізе, Ніколя Пепе та Усмана Дембеле.

У вільний час любить слухати музику, особливо ритми своєї країни: це допомагає зберігати зв'язок із національною культурою та рідним корінням.

стартових турів. «Стад Лозанна Уші» не демонструвала стабільності, хоча й перебувала в горішній частині таблиці, але Ба зажив слави одного з кращих гравців дивізіону. За підсумками сезону він увійшов у топ-10 за низкою статистичних показників, як от: удари, флангові подачі, дриблінг, боротьба в атаці тощо. Авторитетний Wyscout назвав Кеасе найкращим правим вінгером усього чемпіонату.

Він зробив величезний внесок у командний успіх «Стад Лозанна Уші», зокрема – в Кубку Швейцарії, де команда сенсаційно пробилася в фінал. Ба з партнерами вибили з турніру трьох представників вищого дивізіону – «Вінтертур», «Люцерн» і «Грассхопперс», лише у вирішальному

Золотий вересень

МОМЕНТИ СЛАВИ

14.09.1994

Цього дня динамівці розпочали виступ у груповому турнірі Ліги чемпіонів вольовою перемогою над «Спартак» – 3:2. Пропустивши до перерви два «сухі» голи й не реалізувавши пенальті, команда, очолювана Йожефом Сабо, поклала московитів на лопатки завдяки двом точним ударам Віктора Леоненка *(фото вгорі)* й голу Сергія Реброва на 86-й хвилині.

15.09.1993

Цю дату ознаменував триумф «біло-синіх» у першому кваліфікаційному поєдинку Ліги чемпіонів-1993/94: удома команда Михайла Фоменка обіграла «Барселону» – 3:1 *(див. стор. 21)*.

20.09.1967

Стартувавши цього дня в розіграші Кубка європейських чемпіонів, підопічні Віктора Маслова в гостях святкували успіх у двобої з чинним на той момент володарем трофея – шотландським «Селтиком» (2:1).

50-тисячна з лишком аудиторія стадіону «Паркхед» у Глазго була приголомшена вже на третій хвилині: Анатолій Пузач відкрив рахунок *(фото праворуч)*, завершивши атаку правим флангом за участю Анатолія Бишовця та Йожефа Сабо. Не пройшло й півгодини, як уже сам Бишовець вразив ворота господарів.

У травневому фіналі турніру «Селтик», здавалося, зробив неможливе: здобув вольову перемогу над «Інтером», чий захист вважався майже непрохідним. Повторити цей трюк із «Динамо» фаворитові не вдалося, він спромігся тільки на

гол престижу в другому таймі.

«Гордий «Селтик» у відчаї бився об монолітну оборону безжальної, ефективної, чітко відрегульованої динамівської машини, – констатував популярний оглядач Джон Маккензі. – Немов пірати, які йшли на абордаж, гравці «Селтика» намагалися прорватися на палубу київського корабля, але їх щоразу холоднокрівно скидали за борт...»

Віддаючи належне «білосніжній фортеці» біля воріт гостей, преса відзначала й форвардів. «Динамо» сконцентрували зусилля на масованій обороні, проте в них були блискучі форварди Бишовець і Пузач, а також умілий зачинатель контратак Сабо», – писала авторитетна «Таймс».

Близько півночі, одразу по завершенні телетрансляції з Глазго, київські вулиці, на яких упродовж двох годин панувала тиша, раптом ожили. Щасливі вболівальники кидалися один до одного в обійми, вітаючи навіть незнайомців. Юрба на площі Калініна – майбутньому Майдані Незалежності – скандувала «Ди-на-мо! Ди-на-мо!»

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРИВІТАТИ

14.09

Ігор КОСТЮК (1975), півзахисник «Динамо» в 1996–97 і у 2000 рр. Чемпіон 1996 та 2000 років, володар Кубка України-1999/2000. Наразі – головний тренер «Динамо». Під його керівництвом команда здобула Кубок України в 2026-му.

21.09

Сергій МОХНИК (1975), заступник генерального директора ФК «Динамо».

Шосте жовтня 1975 року. Щойно київські динамівці стали володарями Суперкубка Європи. Іменинники вересня Анатолій КОНЬКОВ і Михайло ФОМЕНКО – серед тих, кому доручено отримати почесний трофей

25.09

Ігор БЕЛАНОВ (1960), форвард київського «Динамо» в 1985–89 рр. Чемпіон СРСР 1985 і 1986 років, володар Кубка СРСР 1985 та 1987 рр., Кубка сезону 1986 та 1987 рр. Володар Кубка кубків УЄФА 1986 року. Найкращий футболіст Європи 1986 року.

Сергій МІЗІН (1972), вихованець клубу, виступав у півзахисті «Динамо» в 1990–95 рр. Триразовий чемпіон України (1993–95), володар Кубка України–1992/93.

29.09

Золотий ювілей відзначатиме **Андрій ШЕВЧЕНКО** (1976), вихованець динамівської Академії, нападник нашого клубу в 1993–99, 2009–12 рр. П'ять разів поспіль виборював титул чемпіона України (1995–99), тричі володів Кубком країни (1996, 1998 і 1999). Володар Суперкубка України 2011 р. Найкращий футболіст України 1997 та 1999 років. Найвлучніший бомбардир Ліги чемпіонів і чемпіонату України сезону–1998/99. У складі італійського «Мілана» завоював Кубок чемпіонів–2003 та «Золотий м'яч» найкращого футболіста Європи 2004 року. Чинний президент Української асоціації футболу.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ЗГАДАТИ

14.09

Володимир МУНТЯН (1946–2025). *Будь ласка, дивіться стор. 25–28.*

19.09

Михайло ФОМЕНКО (1948–2024), один із кращих захисників в історії «Динамо», грав за «біло-синіх» у 1972–78 рр., тренував першу команду в 1993–му. Як гравець став триразовим чемпіоном СРСР (1974–75, 1977), володарем Кубка СРСР 1974 та 1978 рр., Кубка володарів кубків і Суперкубка УЄФА 1975 року. Віцечемпіон Європи 1972 р., бронзовий призер Олімпіади 1976 р. В якості тренера привів «Динамо» до першого за часів незалежності чемпіонського титулу в 1993 році, завоювавши також Кубок України.

Анатолій КОНЬКОВ (1949–2024), захисник «Динамо» в 1975–81 рр. Чотириразовий чемпіон СРСР (1975, 1977, 1980–81), володар Кубка СРСР 1978 р., Кубка сезону 1977, 1980 рр., Кубка володарів кубків і Суперкубка УЄФА 1975 року. Віцечемпіон Європи 1972 р., бронзовий призер ОІ–1976.

20.09

Тіберій ПОПОВИЧ (1930–2008), захисник і півзахисник «Динамо» в 1951–59 рр. Володар Кубка СРСР 1954 року.

28.09

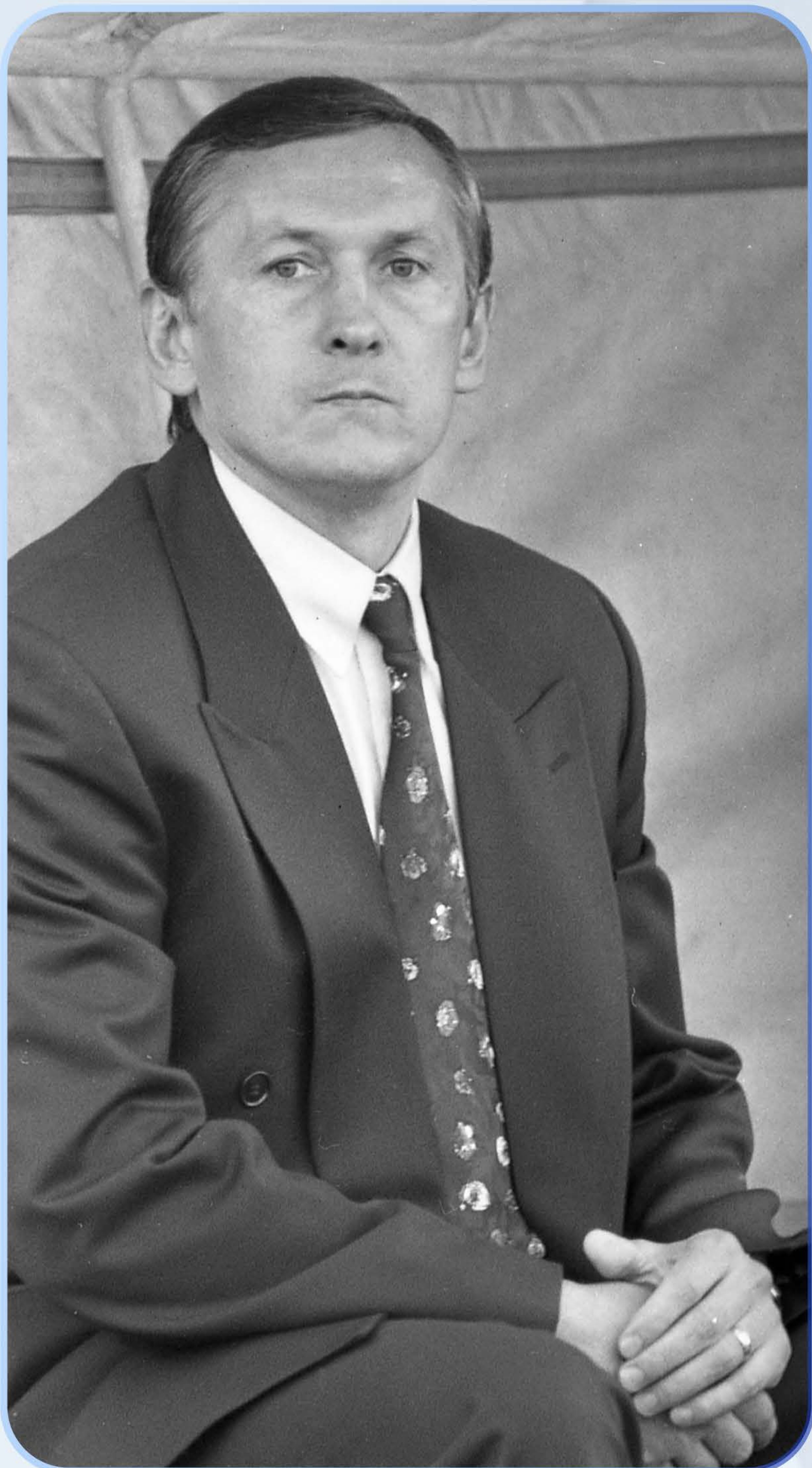
Володимир ТРОШКІН (1947–2020), гравець оборони та середньої лінії «Динамо» в 1969–77 рр. Чемпіон СРСР 1971, 1974, 1975 та 1977 років, володар Кубка СРСР 1974 р., Кубка сезону 1977–го, Кубка володарів кубків і Суперкубка УЄФА 1975 року. Віцечемпіон Європи 1972 р., бронзовий призер Олімпіади 1976 р.

Маленьке диво Михайла Фоменка

На 45-річчя Михайла Фоменка, котрий день народження святкував 19 вересня, команда київського «Динамо» подарувала вишуканий сюрприз. За кілька днів до ювілею свого тодішнього наставника його підопічні здійснили гучну сенсацію – в першому кваліфікаційному раунді Ліги чемпіонів обіграли вдома грізну «Барселону» – 3:1.

Той поєдинок, без сумніву, став одним із кращих у тренерській кар'єрі Михайла Івановича. Й увійшов до кола найбільш пам'ятних міжнародних матчів нашого клубу.

...Прихильники «Динамо», в якому щойно змінилося клубне керівництво, з нетерпінням чекали нового старту в Лізі чемпіонів.

«Криза, яку переживає Україна, та низька якість національного чемпіонату призвели до значного зменшення відвідуваності стадіонів, – писала іспанська газета El Mundo Deportivo. – Скажімо, останній домашній матч «Динамо» відвідали лише 5600 глядачів. Але в середу на Республіканському стадіоні їх очікується від 60 до 70 тисяч. У київському клубі докладають великих зусиль, щоб залучити людей на матч, і, схоже, навіть узагалі готові оголосити вільний вхід на арену, щоб оживити трибуни. А президент «Динамо» Григорій Суркіс і його директори налаштовані так само оптимістично, як і тренер Михайло Фоменко, і вже подумки зазирають у наступний раунд турніру».

«Підопічні Кройффа прибули на зустріч із «Динамо» в шапкозакидацькому настрої, – стверджував «Спорт-Експрес». – У всякому разі, за останні два тижні на сторінках іспанських газет опубліковані найрізноманітніші висловлювання Стоїчкова, Лаудрупа та Кумана, загальний зміст яких зводиться до того, що в Києві на них чекає легка прогулянка».

«Тим несподіванішим виявився початок зустрічі, – звітувала для своїх читачів «Спортивна газета». – М'яч на правому фланзі атаки отримав Леоненко. Залишивши позаду опікуна, Віктор зрячим пасом знайшов на дальньому куті воротарського майданчика Павла Шкапенка. Той, злетівши в повітря, рухом голови спрямував м'яч повз Субісаррету в дальній кут. 1:0 – на шостій хвилині!»

«Розкадрування» цього гола, акуратно вирізане Шкапенком із газети «Український футбол», свого часу прикрашало квартиру форварда. «Це не лише найважливіший, а й один із найефектніших моїх м'ячів, – ділився Павло спогадами з автором цих рядків. – Мною наче щось керувало. Леоненко тільки почав готувати подачу, а я вже знав, що опинюся саме в потрібній точці».

«Найпомітнішою фігурою у складі каталонців був Мікаель Лаудруп, – переповідала «Спортивка» хід подій. – Саме його прохід лівим флангом, коли напрочуд легко були залишені позаду Лужний і Безсмертний, і передача в центр штрафного майданчика завершилися тим, що м'яч, який відскочив під удар комусь із іспанців, Мізін

зупинив рукою на шляху до воріт. Арбітр із Англії покарав Сергія червоною картою, призначивши 11-метровий, що його чітко реалізував Куман».

Здавалося, у грі настає злам. «Барселона» нарощувала міць атак, динамівці вдесьтох стійко захищалися, демонструючи справжній чоловічий характер. Відтягнувся назад навіть Леоненко, виконуючи незвичний для себе обсяг роботи. На останній хвилині першого тайму, вступивши в боротьбу й відібравши м'яч у захисника іспанців, Віктор блискучим пасом «у лінію» вивів Шкапенка сам на сам із Субісарретою. Амору, котрий явно не встигав за прудконогим динамівцем, не залишалося нічого, як збити форварда. Пенальті – 2:1!

У другому таймі кияни гостювали біля воріт «Барселони» рівно один раз. І цей «візит» завершився третім голом. М'яч, що метушився у повітряному просторі над воротарським майданчиком, переправив у сітку один із

найнижчих на полі – той-таки Леоненко, принісши «Динамо» одну з найбільш сенсаційних єврокубкових перемог і зігравши один із найкращих матчів у власній кар'єрі.

Цікаво, що напередодні участь Віктора в зустрічі була під сумнівом: іспанські журналісти, прогнозуючи склад киян, називали тандем форвардів Реброва та Призетка. Та Леоненко не просто вийшов на гру, а зробив вирішальний внесок у перемогу. Мимохідь установивши для себе вішку на майбутнє: рівно через рік без одного дня потому форвард знову опиниться на коні, втоптавши в газон Республіканського ненависний «Спартак».

Про московських «червоно-білих» згадав на післяматчевій прес-конференції і Михайло Фоменко, відповідаючи на запитання – що сказав гравцям у перерві, як зміг налаштувати їх на таку впевнену гру, в якій знайшлося місце не лише обороні, а й контратакам: «Передусім попросив заспокоїтися, відкинути мандраж. По-друге, підкорегував тактичну схему, використавши варіант, який уже доводилося застосовувати на передсезонному турнірі в Іспанії. Тоді в матчі зі «Спартаком» ми з 10-ї хвилини грали вдесьтох. І закінчили зустріч уніцію – 2:2...»

«Іще в суботу, під час нудної осінньої мряки, все наше життя здавалося таким же похмурим, сірим і відчайдушно безпросвітним, – написала за підсумками матчу «Робоча газета». – У футбольну середу мільйони вболівальників України отримали щасливу нагоду відчути трохи сонця у холодній воді повсякденних турбот і проблем. Якщо цю гру дивився Валерій Лобановський, він мав подумки аплодувати своєму наступнику. Маючи під рукою виконавців, чий клас іще далекий від рівня гравців сезону 1986 року, не кажучи вже про склад 1975-го, Михайло Фоменко зумів створити маленьке диво».

Юрій КОРЗАЧЕНКО

ДИНАМО Київ – БАРСЕЛОНА Іспанія – 3:1 (2:1).

Перший матч відбірного етапу Ліги чемпіонів.
Київ. Республіканський стадіон. 15 вересня 1993 р. 70 000 глядачів.

Голи: Шкапенко (6), Леоненко (45, з пенальті, 56) – Куман (28, з пенальті).

Динамо: Кутепов, Лужний, Пономаренко, Безсмертний, Шматоваленко, Ковалець, Мізін, Ребров, Топчієв, Леоненко (Шаран, 76), Шкапенко. **Тренер** – Фоменко.

Барселона: Субісаррета, Феррер, Гвардіола, Куман, Надаль, Оскар (Салінас, 67), Гойкоєча, Стоїчков, Лаудруп, Амор (Бегірістайн, 60), Іван. **Тренер** – Кройфф.

Арбітр: Дон (Англія).

Попередження: Безсмертний (4), Топчієв (77), Кутепов (84), Ребров (89) – Оскар (11), Гойкоєча (31), Амор (45). **Вилучення:** Мізін (28, гра рукою).

Анатолій БЕЗСМЕРТНИЙ: «Після гола Шкапенка зрозуміли, що «Барселону» можна обігравати»

Асистент головного тренера київського «Динамо» Анатолій Безсмертний поділився спогадами про матч киян із «Барселоною», який відбувся 15 вересня 1993 року. Вийшовши тоді у стартовому складі, захисник «біло-синіх» став безпосереднім учасником одного з найяскравіших єврокубкових поєдинків в історії нашого клубу, доклавши зусиль до перемоги над каталонцями – 3:1.

– Анатолію Петровичу, та дуель із «Барсоєю» залишається однією з найбільш сенсаційних у міжнародній історії «Динамо». Яким пам'ятаєте той вечір і що найперше спадає на думку, коли його згадуєте?

– Нам протистояли гравці світового рівня, лідери своїх збірних. Куман, Стоїчков, Лаудруп, Гвардіола, Субісаррета, Надаль – ціле сузір'я гучних імен! Тож гра цілком прогнозовано давалася дуже важко. До того ж «Динамо» досить швидко залишилося в меншості після вилучення Мізіна. З пенальті, призначеного за фол, який арбітр угледів у діях Сергія, гості зрівняли рахунок. Здавалося б, подальший сценарій вимальовувався аж ніяк не на нашу користь. Але – зуміли зібратися, на характері вдесьтох зіграли просто чудово: забили ще двічі й у підсумку перемогли – 3:1. Відчували натхнення, піднесення. Порадували глядачів на трибунах і взагалі всіх уболівальників, обігравши одну з кращих на той момент команд планети.

– Ви вже на четвертій хвилині отримали жовту картку. Чи вплинуло це на подальші дії? Наскільки складно центральному захисникові перестраховуватися в протистоянні з таким грізним суперником?

– Звісно, з попередженням у пасиві доводилося діяти обережніше. Потім іще й Сергія вилучили, одного зі стовпів опорної зони. Нічого не лишалось, крім як битися – й за себе, і за того хлопця. От і билися, зціпивши зуби. На полі дійсно була команда, яка хотіла виграти, незважаючи на обставини й на авторитет суперника.

– Павло Шкапенко відкрив рахунок на шостій хвилині. Що пам'ятаєте про цей момент і про реакцію команди після такого стрімкого початку?

– Коли забили, напевно, зрозуміли, що й проти «Барселони» можна грати. Й навіть вигравати! Це ще не була впевненість у підсумковому результаті. Але точно з'явилося відчуття єднання в команді. Ми завжди грали один за одного: виходили, відпрацьовували, билися. Коли ж м'яч тоді опинився в сітці після зразкового пасу Леоненка та вишуканої гри Шкапенка в повітрі, наші сили наче подвоїлися.

– Як би ви охарактеризували атмосферу на Республіканському стадіоні того вечора?

У домашньому матчі з «Барселоною» Анатолій БЕЗСМЕРТНИЙ (ліворуч) із партнерами зробили справжнє диво

Наскільки підтримка вболівальників допомагала команді?

– Авжеж, допомагала! Тоді на поєдинки національної першості народ, м'яко кажучи, не валив. А тут знову пощастило відчувати магію рідних трибун, котрі хвилювалися, переживали – проживали цю гру разом із нами. Ми розуміли, що країна проходить непростий період, і футбол для людей – джерело позитивних емоцій. Жоден із нас не шкодував себе – віддавалися і за «Динамо», і за Україну.

– Наприкінці першого тайму Віктор Леоненко реалізував пенальті, ви знову повели в рахунку. Що відбувалося в роздягальні в перерві? З якими словами звертався до вас Михайло Фоменко? Чи було відчуття, що «Динамо» близьке до перемоги?

– Тренер закликав продовжувати діяти так само – чітко та щільно в обороні, а за можливості вибігати в контратаки та використовувати стандарти. Вимагав відганяти думки про те, що можемо не втримати перевагу чи взагалі

програти. Просив зберегти концентрацію, надійність і – бажання... Невдовзі після поновлення боротьби Леоненко забив свій другий м'яч. До фінального свистка було ще понад півгодини, але перемогу ми вже ні за що б не віддали! Згодом у роздягальні панувала справжня радість, безмежне моральне піднесення. Ми щиро раділи, вітали один одного. Того вечора зрозуміли, що багато на що здатні.

– Що сьогодні, 30 років потому, в тій команді «Динамо» вражає вас найбільше – характер, дисципліна, рівень окремих футболістів чи, можливо, атмосфера всередині колективу?

– Вважаю, на той момент «Динамо» мало дуже сильну команду, складену з гравців високого рівня. Олег Лужний, Віктор Леоненко, Сергій Ковалець, Сергій Мізін, Сергій Шматоваленко, Сергій Ребров – кожен із них залишив свій яскравий слід у футболі. Майстерність підкріплювалася характером, духом, залізною дисципліною та повною самовіддачею кожного футболіста – як на своїй позиції, так і по лініях. Власне, в Михайла Фоменка інакше бути й не могло.

Світлана ПОЛЯКОВА

Десять фактів про Володимира Мунтяна

Чотирнадцятого вересня легендарному півзахиснику «Динамо», одному з рекордсменів клубу, улюбленцю київських уболівальників виповнилося б 80 років.

1. Мунтян народився на Одещині, в нинішньому Подільську. Але ще в ніжному віці перебрався до Києва й надалі завжди називав себе корінним киянином. Батьки дитячі захоплення сина – від футболу до акробатики – особливо не схвалювали, але вважали, що все ж краще проводити час на спортивних майданчиках, ніж у підворотнях.

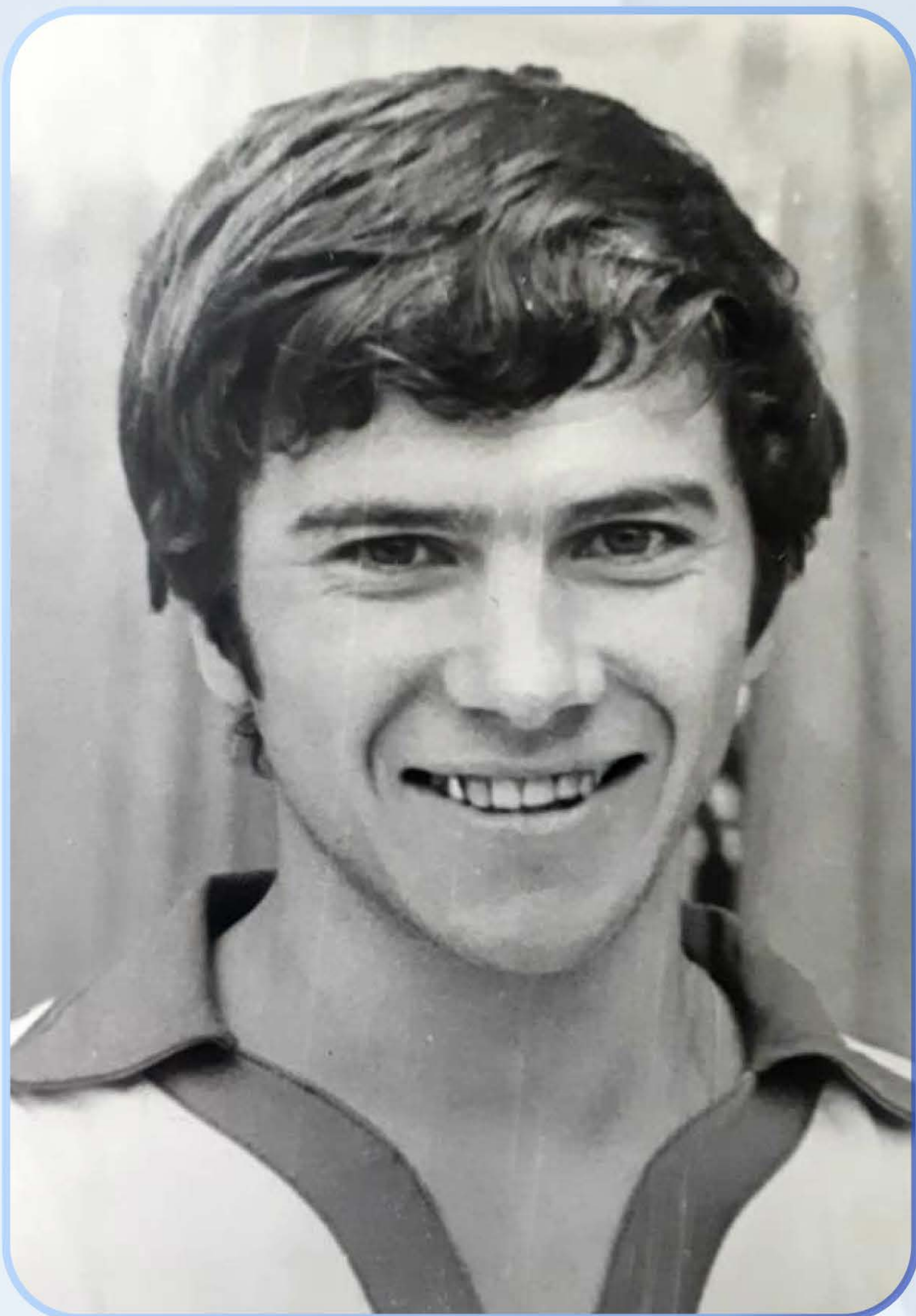
Дев'ятирічним Володя виграв дитячий чемпіонат Києва з акробатики, набравши балів на третій дорослий розряд. Відмінна координація та пластичність дуже допомогли Мунтяну й згодом, коли справою його життя остаточно став футбол.

2. Перепробувавши різні види активного дозвілля (займався волейболом, баскетболом і хокеєм, бігав на ковзанах, ходив на лижах,

відвідував навіть... бальні танці!), він усе ж кожную вільну хвилину проводив із футбольним м'ячем. Точніше з його ганчірним заміником. Справжню шкіряну кулю можна було понабивати хіба що на стадіоні СКА, куди дівора щодня збиралася на тренування вихованців ДЮСШ міського відділу народної освіти.

Там нашого героя помітив відомий тренер Михайло Корсунський: «Хочеш займатися футболом по-справжньому? Покажи, на що здатен!» Юний Муня довго жонглював обома ногами та головою, а завершив тест видовишною «райдугою». Тренер попросив повторити трюк на біс і під оплески присутніх запросив до своєї команди.

Мунтян став лідером у колективі, де ворота

захищав Семен Альтман, а в атаці діяв Віктор Кашей. Коли ж 1963 року в матчі юнацьких збірних Києва та Москви Володимир проявив себе особливо яскраво, його запросив на тренування «Динамо» Михайло Коман – один із тодішніх наставників столичного гранда.

3. Старший тренер «Динамо» Віктор Маслов одразу помітив талановитого хлопця в дублі, але в стартовому складі вперше випустив лише восени 1965 року в Ташкенті, де кияни обіграли «Пахтакор» – 2:1. «Після матчу мене всі хвалили, я ж був переконаний, що нічого особливого не показав, – згадував Мунтян. – Трохи змінив цю думку хіба що голкіпер суперників Пшеничников, котрий спеціально зайшов після гри до нашої роздягальні потиснути мені руку...»

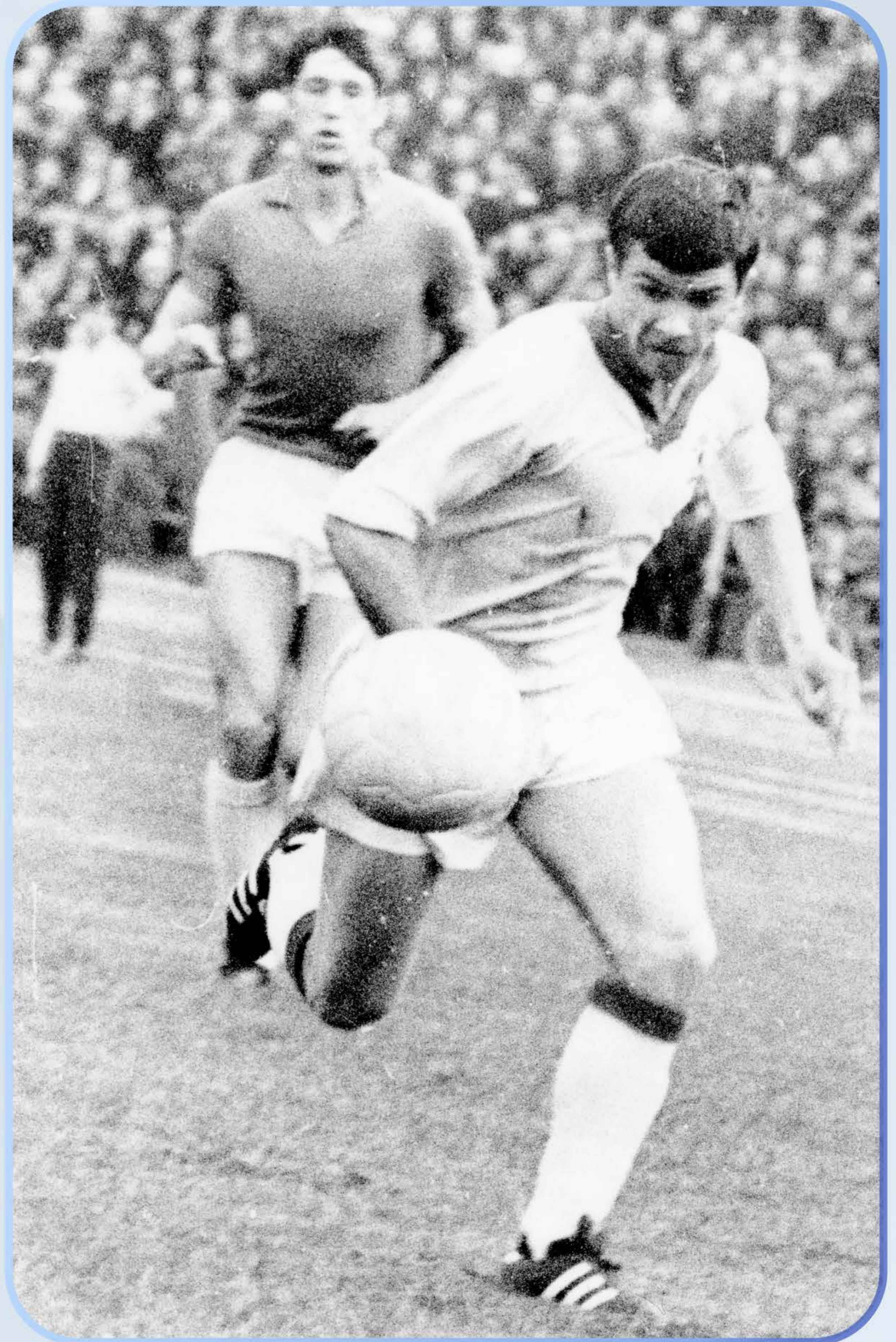
Задовго до того дебюту Маслов попросив Бібу, капітана команди, взяти Мунтяна під опіку: «Подивись за ним, попрацюй. Але дуже обережно, аби не здогадався...» Андрій виконав тренерське доручення філігранно: як потім згадував, новачок так і не зрозумів, що на тренуваннях, у розминках, а потім і за межами футбольного поля старший товариш не випадково знаходився поруч, допомагаючи порадами. «Тоді ми навіть вільний час проводили разом, – розповідав Біба. – Я брав дружину, Муня – батька, і йшли до ресторану обідати. З часом Вова став рівнятися на мене поза футболом: дивився, як я вдягаюся, стрижуся, поведжуся в побуті...»

4. Із виступів за дубль Володимир найчастіше пригадував, як виходив на поле з... Валерієм Лобановським, котрого Маслов на деякий час перевів до резервного складу: «Я був штатним пенальтистом. В одному з матчів призначили 11-метровий, збирався віддати м'яч Васильовичу, однак він відмовився. Ба більше – наполіг, аби пробивав саме я. А я так розхвилювався, що поцілів у стійку! Добре, що ми зрештою перемогли...»

«Я ніколи не уявляв себе в іншій футболці, окрім динамівської, з літерою «Д» на серці».

5. Динамівці з Мунтяном в «основі» стали переможцями трьох чемпіонатів поспіль – у 1966–68 рр. Могли виграти й четверте, але у вирішальному матчі вдома програли «Спартак» – 0:1. «Наче зурочили!» – обурювалися вболівальники на зовсім не схожу на себе в тому поєдинку команду. Навіть не здогадуючись, до якої міри ці нарікання були близькими до істини...

«Напередодні гри зі спартаківцями в Конча-Заспі з'явилася якась дивна людина, – згадував

Мунтян. – Маслов, а пізніше й Лобановський сторонніх на базу ніколи не пускали, а тут – хтось подібний до екстрасенса чи колдуна. Ходив, про щось розпитував. Лише згодом з'ясували, що то був за «засланий козачок». Не знаю, як Віктор Олександрович, із його досвідом, таке допустив...»

Натомість саме в 1969-му Мунтяна визнали гравцем року в СРСР. Здавалося б, тріумф беззаперечний. Однак Володимир із вердиктом журналістського журі був категорично не згодний. Вважав, що звання найкращого тоді заслуговував його старший партнер Віктор Серебряников: «Грав Петрович винятково! – пояснював думку лауреат. – Голи забивав на будь-який смак. А штрафні у його виконанні, знаменита «дуга» – це взагалі шедеври світового рівня!»

6. Чемпіонат світу 1970 року став для Мунтяна першим і єдиним мундіалем, хоча, подекуть, його прізвище фігурувало в розширеному списку збірної СРСР і чотирма роками раніше, коли мав за плечима всього кілька матчів у динамівській «основі».

Пізніше згадував, як літак із командою ледь не потрапив у катастрофу, прямуючи до Мексики з Еквадору, де проходила підготовка. Розповідав, як важко вони з партнерами адаптувалися до високогір'я, як сам в одному з матчів буквально втратив просторову орієнтацію – замість того, аби бігти до воріт, повернув убік.

7. Аналізуючи перемогу в фіналі Кубка кубків 1975 року, Мунтян припустив, що «Динамо»

обіграло «Ференцварош»... іще до матчу. На розминці перед вирішальною грою Лобановський несподівано дав підопічним швидкісну роботу – човниковий біг на максимумі зусиль. Для динамівців вправа була цілком звичною, а ось на суперників, які саме з'явилися на полі, вона справила неабияке враження. «Обличчя в угорців стали зеленого кольору, як їхні футболки, – розповідав згодом Мунтян. – Тож ми заздалегідь отримали психологічну перевагу...»

Щодо тогорічного суперкубкового протистояння з «Баварією», Володимир Федорович ділився цікавою історією про київський гол Блохіна зі штрафного: «Бити з тієї точки, взагалі-то, мав я – у «Динамо» всі «стандарты» були наперед розписані. Нахилиюся до м'яча – коли підходить Олег: «Володю, дай пробити! Відчуваю, що заб'ю!» І таки забив! Лише набагато пізніше, згадавши якось той момент, зізнався Олегові, що в мене з приводу штрафного були точно такі ж відчуття...»

8. Найбільшим розчаруванням у кар'єрі Мунтяна стала монреальська Олімпіада 1976 року, на яку він не поїхав. На передсезонному зборі повторно травмував меніск, переніс операцію, але встиг швидко відновитися. Повернувся до збірної, пройшов усі етапи підготовки, однак урешті-решт залишився поза заявочним списком, втративши шанс поповнити ще однією олімпійською нагородою свою багатющу колекцію.

Його послужний список вражає: 7-разовий чемпіон СРСР, дворазовий володар Кубка СРСР, володар Кубка володарів Кубків і Суперкубка УЄФА, віцечемпіон Європи та бронзовий призер Олімпіади.

«Тренер повинен бачити в гравцеві насамперед людину, а вже потім – виконавця тактичних завдань»

9. Після того, як Володимир у 31 рік пішов із «Динамо», чимало клубів вищої ліги воліли бачити його в своєму складі. Відмовив усім – не уявляв, як вийде у футболці іншого колективу проти рідної команди. Втім, три роки по тому повернувся на поле в якості граючого тренера київського СКА, працюючи в той же час у Київському танковому училищі. Пройшов аспірантуру, захистив дисертацію.

А сорокарічним – уперше поїхав працювати за кордон, на Мадагаскар. Тренував армійську команду, яку за три роки зробив чемпіоном.

10. За винятком двох африканських відряджень (очолював також збірну Гвінеї), тренерська

«Швидкість ніг нічого не варта, якщо їй не передує швидкість думки»

кар'єра Мунтяна була пов'язана з Україною. Прийнявши в 1992-му олімпійську збірну, взявся за системну підготовку кадрів для головної команди країни.

Попри фінансові й організаційні проблеми перших років нашої незалежності, зібрав і загартував у тій дружині багатьох майбутніх зірок вітчизняного футболу – Шовковського, Шевченка, Ващука, Реброва, Косовського та інших. «Ні на мить не сумнівався, що в майбутньому вони стануть відомими не лише в Україні, а й далеко за її межами», – згадував Мунтян із теплотою своїх вихованців.

Ті, своєю чергою, були вдячні наставнику, котрий, зокрема, пробудив у гравців інтерес до тренерської роботи. Ребров – той узагалі робив перші кроки в цій професії як асистент Мунтяна в динамівській молодіжці. «Для всіх нас він був Легендою. А для мене – вчителем і кумиром...» – написав Сергій у соцмережах на початку грудня 2025 року, коли легендарний футболіст і тренер, Людина з великої літери Володимир Мунтян пішов із життя...

Дмитро ІЛЬЧЕНКО

**НА ПОСТІЙНОМУ ЗВ'ЯЗКУ З «ДИНАМО»
ПРИЄДНУЙСЯ ДО НАС У СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖАХ**

fcdynamo.com

TicketBox

Офіційна програма матчу «ДИНАМО» Київ – «ЕПІЦЕНТР» Кам'янець-Подільський (УПЛ, сезон-2026/27, 6-й тур).

Упорядник – Юрій КОРЗАЧЕНКО. **Над випуском працювали:** Юрій ВИШНЕВСЬКИЙ, Антон ГРЕСЬКІВ, Юрій КАРМАН, Кирило КРИЖАНОВСЬКИЙ, Світлана ПОЛЯКОВА. **Ілюстрації:** Ігор БОНДАРЕНКО, Микола БОЧОК, Олексій НОВИК, Леонід КУЗЬМУК, Ігор ПЕТРОВ, fsericentr.com.ua, архів ФК «Динамо» Київ, особисті архіви. **Дизайн і верстка:** Анастасія ОБЕРТОСОВА, Юрій ЩЕРБИЦЬКИЙ.

© Футбольний клуб «ДИНАМО» Київ.

купити
футболку

Володимир МУНТЯН

Зверев